

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy

w S. w sprawie z powództwa W. W. przeciwko Biuru (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 1.911 zł tytułem odszkodowania za nienależyte wykonaną usługę turystyczną:

1. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.911 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.032,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. oddalił powództwo w pozostałej części (co do odsetek w części).

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając go co do pkt. 1. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono

1. naruszenie prawa materialnego tj.:

- art. 65 § 2 k.c. przez dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli stron złożonych w dniu 10 czerwca 2014r. w przedmiocie zawarcia umowy zgłoszenia o udział w imprezie turystycznej polegającej na przyjęciu, że wstęp do aquaparku był elementem umowy i miał wpływ na cenę wycieczki oraz że park wodny miał być otwarty po dniu 1 lipca 2014r., podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zwłaszcza treści umowy zgłoszenia o udział w imprezie turystycznej z dnia 10 czerwca 2014r. wynika, iż wstęp do aquaparku nie był elementem tejże umowy, cena usługi nie obejmowała wstępu do parku wodnego, a wskazana w ofercie informacja dotyczyła jedynie planowanego terminu otwarcia parku wodnego,

b) art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o usługach turystycznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że dostęp do aqua parku był świadczeniem objętym łączącą strony umową i miał wpływ na cenę wycieczki, co skutkowało uznaniem przez Sąd, że doszło do nienależytego wykonania umowy przez pozwanego,

c) art. 11a ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o usługach turystycznych poprzez jego nie zastosowanie i uznanie przez Sąd, że nie zachodzą okoliczności egzoneracyjne w postaci siły wyższej,

3. naruszenie przepisów postępowania, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego w ten sposób, że miało to wpływ na wynik sprawy, w tym szczególności poprzez sprzeczność dokonanych ustaleń z treścią oferty i umowy o udział w imprezie turystycznej z dnia 10 czerwca 2014r, treścią maila - pisma od dyrektor marketingu i sprzedaży (...) S.A. z dnia 23 czerwca 2014r. w sprawie otwarcia aqua parku wraz z tłumaczeniem przysięgłym otrzymanej przez pozwaną, a niekwestionowanej przez pełnomocnika powodów, z której wynika iż przesunięcie daty planowanego otwarcia aquaparku nastąpiło na skutek siły wyższej oraz poprzez uznanie, że pozwany zapewnił powoda o możliwości korzystania z parku wodnego w dniach 3-11 lipca 2014r., podczas gdy w ofercie jest w sposób wyraźny wskazane, że otwarcie aquaparku jest planowane po dniu 1 lipca 2014r.,

b) art. 505⁶ § 3 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i zasądzenie przez Sąd zadośćuczynienia podczas, gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że możliwość korzystania z aquaparku nie była elementem umowy o udział w imprezie turystycznej z dnia 10 czerwca 2014r. i nie miała wpływu na cenę wycieczki,

c) art. 505⁶ § 3 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie przez Sąd zadośćuczynienia rażąco wygórowanego.

W oparciu o te zarzuty apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. Ponadto wnosił o dopuszczenie na podstawie art. 505¹¹ § 1 k.p.c. dowodu z dokumentu w postaci wydruku Tabeli Frankfurckiej - na okoliczność ustalenia, iż odszkodowanie zasądzone przez Sąd I instancji jest rażąco wygórowane.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny. Przy czym nadto zaznaczyć trzeba, że wobec faktu, że przedmiotowa sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym, a Sąd Okręgowy nie prowadził postępowania dowodowego, zgodnie z dyspozycją art. 505¹³ § 2k.p.c., uzasadnienie wyroku obejmować winno jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie dokonał prawidłowej, gdyż odpowiadającej wymogom art. 233 § 1 k.p.c., oceny dowodów, w oparciu o którą wyprowadził także trafne wnioski jurydyczne. Wobec faktu, że nie jest rzeczą Sądu Odwoławczego powielanie wywołu Sąd I Instancji, którego argumentację Sąd Okręgowy w pełni podziela, w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do stanowiska apelacji.

Nie ulega wątpliwości, że strony zawarły umowę o świadczenie usług turystycznych, o której mowa w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz.U. 2004, nr 223, poz. 2268 ze zm.).

Zarzut naruszenia przywołanych w apelacji przepisów prawa materialnego nie znajduje uzasadnienia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie postanowień umowy łączącej strony.

Podzielić należy ustalenia Sądu Rejonowego, że wstęp do aquaparku był elementem umowy i miał wpływ na cenę wycieczki. Wynika to wprost z trzech wyodrębnionych akapitów oferty, mianowicie „A. park” Hotel i (...) i rozrywka”. W tych pozycjach – zwłaszcza w dwóch ostatnich- oddaje się do dyspozycji gości (powiększoną czcionką) A. (...), z bezpłatnym wstępem. Zarzut nieuwzględnienia okoliczności egzoneracyjnej jest bezpodstawny. Strona pozwana nie wykazała bowiem zaistnienia siły wyższej, mimo ciężącego na niej ciężaru dowodowego (art. 6 k.c.). Wręcz przeciwnie strona pozwana w pismach z czerwca i lipca 2014 roku sama sobie zaprzeczała, podając sprzeczne ze sobą komunikaty, niemalże jednocześnie o świetnych warunkach i braku dotkliwości związanych z powodziami w Bułgarii (które nie dotknęły A.), a następnie o braku ukończenia aquaparku. Pozwana nawet nie wskazała, w jaki sposób sytuacja pogodowa w A. miała wpłynąć na budowę aquaparku. Ponadto jak wynika z zeznań powoda i załączonej przez niego dokumentacji fotograficznej stan budowy aquaparku na początku lipca 2014 r. z pewnością nie był zaawansowany.

Trafnie zauważył Sąd Rejonowy, że intensywne opady deszczu nie były przyczyną niedotrzymania terminu otwarcia aquaparku, a jedynie zostały wykorzystane do wyłączenia odpowiedzialności organizatora usług turystycznych w sposób prowadzący do rozszerzenia przewidzianej w ustawie przesłanki egzoneracyjnej. Strona pozwana jako profesjonalista na rynku turystycznym nie powinien oferować klientom bardzo istotnej w okresie letnim atrakcji skoro nie była ona ukończona a on nie miał wpływu na proces inwestycyjny. Co najwyżej mógł zawrzeć w ofercie informację, iż w razie ukończenia i oddania do użytku Aquaparku będą mogli z niego korzystać nieodpłatnie goście hotelowi. Nie czynić zaś z aquaparku clue oferty.

W konsekwencji Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że strona pozwana stosownie do treści art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz.U. 2004, nr 223, poz. 2268 ze zm.) odpowiada za nienależyte wykonanie umowy poprzez brak bezpłatnego dostępu do aquaparku.

Zarzut naruszenia art. 505⁶ § 3 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie przez Sąd zadośćuczynienia rażąco wygórowanego jest bezpodstawny. Zasądzona kwota jest odpowiednia co Sąd Rejonowy trafnie uzasadnił. Trzeba pamiętać o kluczowym znaczeniu możliwości korzystania z Aquaparku przez powoda i jego rodziny latem podczas urlopu. Cel wyjazdu letniego z pewnością nie został w pełni osiągnięty. Dlatego też kwota stanowiąca mniej niż 1/3 ceny wczasów nie może być uznana za wygórowaną.

Sąd Okręgowy z mocy art. 381 k.p.c. pominął dowodu z dokumentu w postaci wydruku Tabeli Frankfurckiej. Abstrahując od oceny tego dokumentu, to nic nie stało na przeszkodzie aby się do niego odwołać przed sądem I instancji. Niekorzystne rozstrzygnięcie nie jest nową okolicznością faktyczną.

Powyższe prowadzi do wniosku, że apelacja wniesiona przez powoda stanowi jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c.